

FELICITY

DOCELA NORMÁLNÍ ŠÍLENSTVÍ

Můj život začal být pořádně zmatený. Jsem zasnoubená s půlelfem. Neodvratně zasnoubená, protože v jedné knize stojí, že to je dobré spojení. V knize, která tvrdí, že já, Felicity Morganová, bytem v Londýně, s velikostí bot 40, jsem záchránkyní říše elfů.

První kniha, kterou bych s chutí spálila.

Osmnáct let jsem žila, aniž bych o té knize kdy slyšela. Od chvíle, kdy do mého života před tři čtvrtě rokem vstoupil Lee, již zmíněný snoubenec-půlelf, už nebylo nic jako dřív.

Libovolně jsem se pohybovala v čase, byla jsem společně s Karlem Velikým unesena, v předvečer francouzské revoluce jsem se probudila ve Versailles, a navíc existovala celá řada záhadných úmrtí, která se mnou měla mít něco společného. A aby toho nebylo málo, tak se přímo před mýma očima můj bývalý učitel dějepisu, půlelf jménem Ciaran, proměnil v draka. A tím nemyslím nějakého malého varana – dá-li se o ještěrovi dlouhém dva metry mluvit jako o malém – kdepak, proměnil se v nestvůru o velikosti plejtváka, plivající oheň a vydechující oblaka kouře páchnoucího sírou.

Utekla jsem a od té chvíle jsem ho už neviděla. Příchozí hovory ve svém mobilu jsem ignorovala. Snažila jsem se ze všech sil to všechno vytěsnit z myšlenek, ale úplně se mi to stejně nedařilo.

Jediné útočiště před všemi událostmi mi skýtala škola. Přinejmenším tam panovala jistá normalita, když jsem nebrala v potaz běžné úlety a místní exoty. Jedním z nich byl každopádně Paul. Před několika týdny se začal chovat jako můj stín. Následoval mě úplně všude, neřekl ani slovo a díval se na mě pohledem, který by

nedokázal napodobit ani bígl. Ustavičně mi chtěl nosit tašku. Přestože jsem ho ani v nejmenším nepovzbuzovala a už vůbec jsem mu nedala najevo jakoukoli náklonnost. Bylo to k nevydržení a chtělo se mi utéct. A přesně to jsem udělala. Prchla jsem před ním na dívčí záchody s kamarádkou Nicole v závěsu.

„Poříd si takový to růžový tričko s obrázkem Hello Kitty, jaké nosí ta pomatená Číňanka na malířském kurzu,“ navrhla mi Nicole, když jsem si myla ruce. „Nebo si nech namalovat nehty každý jinou barvou a s obrázkem Grahama Nortona. To se ho zbavíš jednou provždy.“

„Mám takový temný pocit, že by ho neodradilo, ani kdybych měla na nehtech obličej paní Ehleové,“ zamumlala jsem. Naše učitelka zeměpisu byla ztělesněním moderní „modré punčochy“. Jejím vzorem zaručeně byla Margaret Rutherfordová ze starých filmů se slečnou Marplovou. Přinejmenším se paní Ehleová stejně oblékala – skládaná sukně, zpod které vykukovaly zdravotní punčochy, pletená vesta a bílá halenka. Když měla lepší den, měla halenku s kašmírovým vzorem.

„Asi bych měla zase pár kilo přibrat a vrátit se k mámě do hospody. Pak budu chodit každé ráno pozdě a Paul nebude mít šanci na mě číhat u skříňky.“

Nicole se opřela o zeď a čekala, až si umyju ruce. „Já ti nevím, Feli, od chvíle, co je na škole Lee, ses hrozně změnila. Nejen vzhledem, ale i chováním. Najednou jsi taková... ráznější.“

To nebylo nic nového. Byla jsem mnohem víc fit než dřív, vyměnila jsem neproduktivní práci za lukrativní a z první výplaty jsem si pořídila make-up. To byla jednoznačně pozitivní změna. Tou špatnou byl svět elfů, který na mě byl údajně odkázaný, ale najednou si přestával být jistý, jestli pro něj nepřestavuji nebezpečí. Od okamžiku, kdy se objevil Lee, byl můj život samé překvapení.

„Já si ještě pořád nejsem jistá, jestli je to změna k lepšímu, nebo jestli bych radši nebyla tou starou Felicity. To bylo každopádně mnohem jednodušší.“

Žádní elfové, žádná proroctví, žádné cestování v čase. Možná to bylo i mnohem nudnější. Přinejmenším ty skoky v čase mě bavily. Dokud mi někdo jednu nevpil nebo mě neunesl.

Nicole zkřížila paže na prsou. „Ne. Protože jinak bys doopravdy skončila v hospodě tvé mámy. Už jsme přemýšleli, co bychom s tím mohli udělat.“

„Vážně?“ zeptala jsem se pobaveně. „Chtěli jste tu hospodu vzít útokem?“

„Něco takového. Jayden chtěl dát reklamu na internet a navrhnout plakáty, aby se něco pohnulo, Phyllis chtěla zapojit svou matku, aby trochu vylepšila interiér a pak tam přilákala své kámošky z lepší společnosti. Co navrhovali Corey a Ruby, o tom radši pomlčím.“

Dojalo mě to. Kdybych přece jen skončila v hospodě, chtěli se moji kamarádi postarat aspoň o to, aby fungovala a vydělávala peníze. Nemám já nejlepší kamarády na světě?

„Tak pojď. Jinak tě Paul připraví i o to poslední útočiště na světě, které máš.“

Jak jsem předpokládala, čekal u mé skříňky.

Ale tentokrát překvapivě promluvil.

„V sobotu?“ zeptal se svým podivně chraptavým, pisklavým hlasem.

„V sobotu?“ překvapeně jsem se na něj podívala. Mluvil jen málokdy.

„Plavání. V Kingfisher Leisure Center. Říkala jsi, že tam se mnou půjdeš.“

A já je. Pravda. To jsem mu skutečně slíbila, když mi ho kdysi bylo obzvláště líto. Přemýšlela jsem, jestli se mám na něco vymluvit, nebo mu s konečnou platností říct, ať mi dá pokoj. Ale vzápětí jsem si uvědomila, že nemám nejmenší právo s ním takhle zacházet. PřL, tedy před Leeovým příchodem na školu, by mě Paulova pozornost možná i těšila. (Nicole totiž dělila čas na období přL = před Leem a poL = po Leeovi.) I když, možná ani ne. Jen jsem si vzpomněla, jaké je to, když člověka odstrkují. Nikdy jsem nepatřila k nejoblíbenějším žákům, ale pořád jsem měla Phyllis, Coreyho, Nicole, Jaydena a Ruby. Od začátku střední školy jsme byli blízcí kamarádi.

Paulův psí pohled byl čím dál tím prosebnější.

Bylo mi ho líto. „Tak jo. Pozítří ve dvanáct. Sejdeme se až tam.“
Vůbec nijak nezareagoval. Jen vykulil oči.

Popadla jsem Nicole za paži a vlekla ji za sebou k učebně biologie. „Hlavně mě s ním nenechávej samotnou!“ sykla jsem.

Nicole se jen zakřenila.

Dopoledne uteklo jako nic. Polední přestávku jsme strávili všichni společně ve školním bufetu. Nicole už o sobotě informovala všechny ostatní. Kamarádi byli nadšení.

„Kingfisher Leisure Center? Bomba!“ vykřikl Corey u stolu, když jsem si sedla. Paul stál ještě u výdeje jídla. „Plavání je super. Nebyli jsme tam od Phyllisiných třináctých narozenin.“

„Na to radši moc nevzpomínám,“ zamumlala Phyllis rozpačitě.

„Proč? Neumím si představit, že bys někdy někde vypadala špatně.“ Lee položil svůj táč na volné místo vedle Coreyho a posadil se.

„To ne. Ale nacpala jsem se narozeninovými muffiny a pak jsem skočila šipku z třímetrového prkna,“ vysvětlovala a zrudla.

„A pozvracela se ještě v bazénu,“ dopověděl vesele Corey.

Moc dobře jsme si to pamatovali. Dokazovaly to široké úsměvy ve všech tvářích.

„A kvůli tomu už jste nikdy nešli plavat? Vždyť už je to tak dávno,“ utěšoval ji Lee. V tu chvíli jsem zrudla já. „To ne. Za to jsem mohla já.“ Víc jsem říkat nemusela. Odjakživa jsme měli málo peněz a moji kamarádi se tak kvůli mně vzdali společných návštěv a koupání v drahých akvaparcích.

Lee to okamžitě pochopil. „A teď se tam chcete zase vypravit?“

„Ty bys šel s námi?“ zeptala se Nicole překvapeně.

Lee se zatvářil kysele. „Plavání není zrovna moje parketa.“

„Ale no tak. Dopřej nám šanci tě aspoň jednou v něčem porazit.“ Corey ho bodře štlouchl pěstí do paže.

Lee se znovu ušklíbl. „Ještě si to rozmyslím.“

Vzbudilo to mou zvědavost. Obvykle býval doslova posedlý tím, aby byl v mé blízkosti. Chystala jsem se ho na to zeptat, když vtom do mě strčila Phyllis.

„Nepřipadá ti Ruby nějaká divná?“ upozornila mě na nepřítomně se tvářící kamarádku.

Ruby se našeho hovoru neúčastnila. Což nebylo nic nového. Určitě jí tu sobotu budeme muset minimálně dvakrát nebo třikrát připomenout. Pohlédla jsem na ni a zjistila, že vypadá jako jindy. Toužela se duchem v jiných světech a naprosto vytěsnila okolní zvuky i školní prostředí. Zkrátka typická Ruby.

„Ani ne. Je to stejné jako vždycky,“ řekla jsem a napila se vody.

Phyllis se na mě vytočeně podívala. „Jsi vůbec schopná vnímat ještě někoho dalšího než jen toho svého osobního modela na spodní prádlo?“

Zakřenila jsem se. „To je dost dřina, nemyslíš?“

Obě jsme se podívaly na druhý konec stolu, kde seděl Lee, který se znova spokojeně protahoval a probíral s Coreym fotbalové utkání z poslední neděle. Tričko se mu napínalo přes hrudník a pod ním se rýsovaly náznaky dokonale vypracovaných prsních svalů. Půlelfové jsou zkrátka extrémně atraktivní bytosti. A i když nikdo nevěděl, že je Lee v souladu se starým proroctví se mnou zasnoubený, všichni věděli o tom, jak moc o mě usiluje. Nijak se s tím netajil. Což pro mě bylo dost lichotivé.

Phyllis protočila oči. „Vrať se na zem, Feli. Když tady před tři čtvrtě rokem začínal, držela sis ho od těla, co to šlo. A teď se pomalu začínáš chovat jako Felicity.“ Když viděla, že se křením, dodala: „Strattonová. Myslím Felicity Strattonovou.“

„No tak jo, možná jsem se ocitla ve stadiu profesní slepoty. Mohla bys mi tedy dát ohledně Ruby nějaký tip?“

Znovu jsem pohlédla Rubyiným směrem, jen abych viděla, že se zrovna duchem nepřítomná snaží nabrat bramborovou kaši propiskou. Nebylo to poprvé. Jayden do ní maličko štouchl, ale Ruby se dloubala propiskou v kaši dál. Začínalo to být divné. Obvykle na Jaydenovy štouchance reagovala. Takhle mimo ještě nikdy nebyla.

„Tak jo, už to chápu,“ řekla jsem zamyšleně.

„Chová se tak od minulého čtvrtka,“ vysvětlila mi Phyllis. „Při angličtině se chtěla převlékat, protože si myslela, že máme tělák. A při výtvarce začala malovat.“

Zvedla jsem tázavě obočí.

Phyllis zasténala. „Teď zrovna pracujeme s hlinou. Ty jo, ty už jsi z toho týpka vážně celá vedle!“

„Ruby, přestaň,“ řekla rázně Nicole a sebrala Ruby upatlanou propisovačku. Kolem úst měla Ruby modré čárky.

Vypadala, jako by se zrovna probudila. „Co se děje?“

„To nám řekni ty,“ opáčila Phyllis. „Co to s tebou je? Sice býváš duchem nepřítomná už celé roky, ale takhle zlé to ještě nikdy nebylo.“

Ruby se podívala na propisovačku ležící vedle jejího talíře. Vytréštila oči. Z ničeho nic se rozplakala a vyběhla z bufetu ven.

Nechápavě jsme za ní zůstali koukat.

„Tak moc zlé to zase nebylo,“ řekl Corey rozpačitě.

Pohlédla jsem na Leea. Vypadal nevzrušeně. Sice se tvářil trochu soucitně, ale vůbec ne bezradně jako my ostatní.

„Já jdu za ní,“ zamumlala Phyllis a vstala. „Ne, vy tu zůstaňte,“ řekla, když jsme se ji s Nicole chystaly doprovodit. „Myslím, že to už by na ni bylo moc.“

Klesly jsme zpět na své židle. Následující hovor byl pořádně prkenný. Ruby sice byla vždycky trochu bezhlavá, ale za celých osm let našeho přátelství jsme nezažili, aby se přestala ovládat. To nás pořádně vylekalo.

Když zazvonil konec přestávky, všichni jsme si oddechli.

Před hodinou angličtiny jsem se chtěla Leea zeptat na jeho poznámku ohledně plavání. Bohužel mi to překazila naše školní krasavice Felicity Strattonová. Usadila se Leeovi na klíně – zády ke mně, která jsem seděla těsně vedle – a pohládila ho po tváři.

„Lee, drahoušku, už máš na sobotu nějaké plány?“

Nehodlala se vzdát. Nikdy. Ptala se ho takřka každý týden a po každé dostala košem, protože pokaždé podnikal něco s námi. Ale dneska bude mít možná doopravdy šanci.

„Jdeme se s Fay koupat do Kingfisher Leisure Center,“ řekl Lee. Překvapeně jsem vzhlédla. „Ale přece jsi...“